

ДО СЛІЗ: Колишня свекруха мало не за волосся волокла її на аборт...

с.16,13

Суперові
рецепти
піци
с. 14-15

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ**

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

№ 2(26) лютий 2024
Ціна договірна

volyn.com.ua

Фото з архіву подружки ШЕВЧУКІВ

9 днів знайомства в поїзді – і вже 72 роки подружнього життя!

Жителі села Лаврів Луцького району Волині Євгенія та Степан Шевчуки вдячні Богу за кожен рік, пройдений у парі. Не випадково поважний ювілей – платинове весілля (70 літ разом), який відзначили два роки тому, має ще й іншу, дуже промовисту, назву – вдячне або ж благодатне. Вже те, що вдвох зустріли його, – неабиякий дарунок долі

Не кожному усміхається доля – дожити до таких поважних літ у парі.

Репортаж із дому, де живе любов, – на с. 2-3 »

Фото із сайту youtube.com.

«Щоб ви – такі вгодовані мордвороти – якомога швидше потрапили під кулі».

«Буду молитися Богу, щоб ви якомога швидше потрапили на передову фронту...»

**Прокляття:
що каже про нього
Православна
церква**

● **СВЯТЕ І ГРІШНЕ**

«Доброго дня, отче Ігоре! Днями бачив, як у Луцьку на проспекті Президента Грушевського патрульні оштрафували пенсіонерку, яка перебігала вулицю не на пішохідному переході. Після складання акта пані почала клясти правоохоронців: «Я тепер щодня буду молитися до Бога, щоб ви – такі вгодовані мордвороти – якомога швидше потрапили на передову фронту». Скажіть, будь ласка, як церква поставилася б до такого випадку? Чи можна проклинати? Що робити, коли тебе хтось кляне? Чи є захист від прокльонів?»

З повагою до Вашої рубрики Олександр Бурчак, м. Луцьк».

Коментар священнослужителя – на с. 7 »

9 днів знайомства в поїзді – і вже 72 роки подружнього життя

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

Жителі села Лаврів Луцького району Волині Євгенія та Степан Шевчуки вдячні Богу за кожен рік, пройдений у парі. Не випадково поважний ювілей – платинове весілля (70 літ разом), який відзначили два роки тому, має ще й іншу, дуже промовисту, назву – вдячне або ж благодатне. Вже те, що вдвох зустріли його, – неабиякий дарунок долі

Катерина ЗУБЧУК

«ІХАЛИ ЗА ВЕРБОВКОЮ НА ДОНБАС, ЩОБ ПАСПОРТА МАТИ, А ВИЙШЛО, ЩО ДОЛЮ СВОЮ ЗНАЙШЛИ»

Хата Шевчуків стоїть самотньо у полі – за кілька сотень метрів від головної вулиці Лаврова. Колись тут була ціла колонія, але ж із часом за тодішньою установкою всі в село перебралися. І Степанові Корнійовичу не один голова місцевого колгоспу говорив, що пора, мовляв, і йому – до гурту. Він ніби й погоджувався («Добре, добре...»), але так і не рушив з місця, де предки жили. Сюди привів дружину, тут вирости їхні син і донька. Тут все життя минуло – чоловікові й дружині (а вони – однолітки) вже по 92.

Не кожному так усміхається доля – дожити до таких поважних літ, та ще й у парі!

– Мій Степан – лаврівський, а я родом – з Ясенівки, що на Рожищенщині, – каже Євгенія Тимофіївна, коли мова заходить про те, як же вони поборалися. – Та от доля звела...

То був 1951-й. Євгенії Тимофіївни, а тоді просто Жені, – двадцять один рік. Після непростого дитинства, юності («вісім літ мала, як мама померла, а коли батько мачуху привів, то мене заміжня сестра забрала до себе в Новий Мосир») – така ж злиденна молодість. У колгоспі платили копійки й ті – в кінці року.

– Хотілося вирватися із села, – пригадує жінка повоєнної. – А як, коли паспорта не можна було

Фото з архіву подружжя ШЕВЧУКІВ.

Про далеку молодість нагадують світлини.

Сімейною реліквією стало свідоцтво про одруження.

– А коли Славик народився, то чоловік написав їй: «Як приїде Женя, то прийми її й свого онука». І вона мене добре зустріла, прийняла в родину, коли я в Лаврів перебралася, як хотів Степан.

виробити? (Аж у 1974 році була прийнята постанова уряду про повну паспортизацію, згідно з якою колгоспники мали право вільного пересування країною та вибору місця проживання. – Авт.) І хоч я на той час, закінчивши курси, працювала лаборантом на Голобському маслозаводі, оскільки сусід, який був там директором, прийняв без того головного документа, все ж пристала до компанії ясенівських дівчат і завербувалася на «стройку» в Сталіно (так тоді називався Донецьк). Ось тоді все й рішилося: їхала за вербовкою

на Донбас, аби паспорта мати, а вийшло, що долю свою знайшла, бо був у цій же групі і Степан Шевчук – мій майбутній чоловік.

...Сімдесят два роки минуло з того часу, а чіпка пам'ять жінки зберегла той серпневий день, ту мить, коли вони зі Степаном уперше побачилися. Із Луцька забирав їх вербувальник, котрий прибув зі Сталіно. На товарній станції чекали заробітчани свого потяга. Дівчина сиділа на ящику («чи, може, чемодані?») й читала книжку. Аж хлопець – якийсь незнайомиць – мимо йде. Подивився на неї й

спитав: «Можна біля вас сісти?». «Сідайте», – відповіла, хоч у першому враженні не було й краплі симпатії: «Якийсь такий чорний – нащо ти мені здався...». Сів, розговорилися. Нібито й не до нього в якусь мить дівчина сказала: «Коб то хто цукерок купи». Десь пішов незнайомиць, який сприйняв ці слова на свою адресу, – й повернувся невдовзі з паперовим рожевим кульочком, у котрому були коричневі «подушечки» (хто жив у повоєнній, той знає, яка це була лагоминка). Віддав цукерки Жені. Вона, звичайно, всіх інших дівчат пригостила. Але після цього Степан уже не відходив від неї. А тут ще й пощастило, що завербовані з Рожищенського й Луцького районів їхали в одному вагоні. Дев'ять днів були разом у дорозі. «Як доберемося на місце, то розпишемося», – таким було освідчення Степана. Женя, як зараз каже, не сприйняла всерйоз ці слова, бо ж хлопця мала з Доросинь, який служив якраз в армії. Але сталося саме так, що за Степана, з яким не довелося ні вечоркувати, ні на танці ходити, вийшла заміж.

«ПРО ПЛАТТЯ, ВЕЛЬОН І МОВИ НЕ БУЛО: РОЗПИСАЛИСЯ В ЗАГСІ — ОТО Й УСЕ ВЕСІЛЛЯ»

Хоч спочатку доля повела їх різними дорогами. Євгенія (в дівочтві – Антонюк) потрапила в селище Катик – тепер це Шахтарськ Донецької області. Кругом – чисте поле і два великі гуртожитки, де й оселилася разом з іншими дівчатами-землячками. А Степан опинився у місті Ханжонкове. У життєвій круговерті на чужині могли й загубити одне одного, якби не настирливість хлопця, якому, видно, не на жарт запала в душу дівчина з Рожищенщини. Три місяці шукав він її. І знайшов. А коли приїхав у Катик і вони зустрілися в гуртожитку, то запропонував те, що вже чула від нього в дорозі, – розписатися. І хоч у дівчини були сумніви, бо ж із армії чекала хлопця, та й «як виходить заміж, коли так мало знаєш людину?», все ж врешті-решт дала згоду. Про день, коли стали чоловіком і дружиною, Євгенія Тимофіївна розповідає:

– Перш пішли ми зі Степаном у загс посьолковий і подали заяву, а через місяць мій наречений знов приїхав, і тоді вже шлюб був зареєстрований. То припало на 28 листопада. Але у нашому свідоцтві про одруження значиться 1 грудня 1951-го. Бо, як сказала працівниця загсу,

листопадова ведомість уже закрита. Про біле плаття, вельон і мови не було, тим більш про пишнє застілля: розписалися – ото й усе весілля. Того ж дня Степан вернувся до себе в Ханжонкове, бо на ранок йому треба було виходити на зміну. А за якийсь час за мною приїхав і забрав до себе. Нам дали кімнату в гуртожитку. Вже я не 30-кілограмові бетонні блоки тягала, як це було в Катику, а легшу роботу мала – влаштувалася прибиральницею в гуртожитку.

Вербовка в них була на рік. І там, на чужині, мав би народитися й їхній син-первісток. Але вичуло, що після того, як Євгенія вийшла заміж, її паспорт не переслали за місцем проживання чоловіка, як це мало бути за правилами, а видали їй на руки. І коли Степан побачив, що в документі дружини і виписка є, то сказав: «Ідь додому, а я строк добуду й теж вернуся».

– Я так і зробила. І в лютому 1952-го, уже знаючи, що в нас буде дитина, поїхала до сестри у Новий Мосир на Ковельщині. А потім Степан повідомив, що його забирають в армію. Не проводжала його, бо й грошей на дорогу не мала, щоб поїхати до нього. І вийшло так, що не бачилися ми майже чотири роки. Що служив аж у Приморському краї, то й у відпустку не приїжджав. Вернувся додому аж у 1955-му році...

Як жінка каже, вже на готово сина, якого вони назвали Ярославом, приїхав Степан. Малий ніяк не міг втямити, що то його батько, і перш дядьком кликав.

«ЯК ПРИЙДЕ ЖЕНЯ, ТО ПРИЙМИ ЇЇ СВОГО ОНУКА»

Поки чоловік служив, Євгенія жила в Новому Мосирі в сестри. Там і син з'явився на світ. Як то вже в селі: хтось вірив, що вона на Донбасі заміж вийшла, а хтось і підсміювався, що із животом вернулася із заробітків: мовляв, хто того чоловіка бачив?

Подружжя Шевчуків вдячне долі, що звела їхні життєві дороги.

У вересні 2006 року, незадовго до 55-ліття подружнього життя, Шевчуки взяли церковний шлюб.

– Мати Степанова з його листа знала, що ми поженилися, – каже жінка. – А коли Славик народився, то чоловік написав їй: «Як приїде Женя, то прийми її й свого онука». І вона мене добре зустріла, прийняла в родину, коли я в Лаврів перебралася, як хотів Степан. Хоч за якийсь час у Новий Мосир вернулася, коли зі свекрухою трохи не ладилося. Вже як чоловік відслужив в армії, то забрав нас сюди назавжди. Моє кочове життя закінчилося – стала я лаврівською...

У цій хатині, що сьогодні стоїть самотньо в полі, у 1959-му народилася їхня донька Людмила. Виростило подружжя дітей, онуків діждалося, правнуків. І в радості були разом, і в горі – дев'ять років тому похоронили дочку, земне життя якої передчасно обірвалося через важку хворобу.

Євгенія Тимофіївна дістає із шафи альбоми, показує світліни. Переважно вже теперішні, «бо хто колись мав ті фотоапарати».

– Ото, – каже, беручи один зі знімків, – ми з дідом (так жінка, відповідно до поважного статусу вже навіть прадідуся, називає чоловіка. – Авт), вінчаємося.

16 вересня 2006-го, незадовго до 55-річного ювілею спільного життя, Шевчуки вирішили взяти церковний шлюб. У Свято-Покровському храмі села Лаврів отець Роман звершив таїнство.

– З такої okazji родина Степана зібралася, яка вже давно й моя, – пригадує наша героїня. – Приїхали з Луцька син та дочка зі своїми сім'ями. В хаті нас, як молодят, зустрічали з короваєм, шампанським. Столи стояли накріті для гостей. Було те, чого через нужду ми не мали, коли побралися. Не з добра ж їхали на Донбас!

Із Божого благословення Євгенія й Степан Шевчуки дожили й до 70-літнього ювілею свого шлюбу. Вже розмінiali і восьмий десяток подружнього життя. Вони вдячні Господу за даровані їм довгі літа, та ще й у парі – не кожному так усміхається доля! А ще за те, що не помилилися, коли одружилися, знаючи одне одного, по суті, лише дев'ять днів.

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатні індекси місячника «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»:
86771
 (для читачів Волинської області)
60779
 (для читачів інших областей)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГоранець Олександр Олександрович
 Зареєстрована 22 липня 2020 року.
 Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця:
 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
 п/р UA83305299000026007000803281
 АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
 Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату А-4
 Реєстраційні номери: серія ЛВ №571-304Р, серія КВ №23543-13383Р
 Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Принт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль, Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua
 Тираж згідно із замовленням. Замовлення №274

7 жорстких порад психолога

Фото із сайту ukr.net.

Людина, яка бачить в інших щось гідке, – носить це гідке в собі.

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ВСІХ** Уявляєте психолога спокійною, врівноваженою людиною, що раціонально оцінює й аналізує, добирає кожне слово й висловлюється так, щоб усі залишилися задоволені та ніхто не був ображеним? А що, якщо ми скажемо, що психологи можуть бути не лише білими й пухнастими, а їхні поради можуть бути досить жорсткими? Іноді власне благополуччя та щастя потрібно «вигризати зубами», й психологи абсолютно точно знають це. Тому за допомогою сайту holdyou.net ділилися топом «лихих» порад психологів.

ЦЕ НЕ ПРО ВАС

Чужі оцінки ваших вчинків, зовнішності, слів чи будь-чого – ніяк вас не стосуються. Критика, осуд та коментарі формуються всередині людини, яка їх висловлює. Вони свідчать лише про інтелект чи внутрішнє наповнення тієї людини й взагалі нічого не кажуть про вас. «Краса в очах того, хто дивиться» – знайома цитата? Вона стосується не лише краси. Людина, яка бачить в інших щось гідке, – носить це гідке, в собі.

КОЛИ ЛЮДИ КАЖУТЬ ВАМ, ХТО ВОНИ, – ВІРТЕ ЇМ

Ми можемо спростити власне життя, просто слухаючи одне одного. Коли хлопець при знайомстві каже, що він холодний та цинічний – не намагайтесь його «зігріти» і змінити. Коли людина каже, що має погану пам'ять

на дати – не чекайте, що станете особливою людиною, яку не забудуть привітати з днем народження. Коли хтось каже, що зараз невдалий час для нього починати стосунки, життя надто складне, багато проблем і т.д., – не очікуйте, що «все вийде, якщо постаратись», бо не вийде. *Прийміть той факт, що люди дійсно мають на увазі те, що кажуть.* Замість самостійно переконуватись у тому, що хлопець мудак, чи не простіше повірити йому на слово відразу?

НЕХАЙ ІДУТЬ ДО ДІДЬКА!

Є у вашому житті люди, що постійно порушують ваші особисті кордони й змушують вас погано почуватись? Досі вірите, що виправдовуватись або уникати їх – допомагає? Не важливо, що це за людина. *Нехай навіть хтось із рідних.*

Кожен, хто робить вам зле, заслуговує піти до дідька. Ви відчуєте себе новою людиною, коли наважитесь відправити в тому напрямку того, хто вам шкодить. А доки ви цього не зробите – навряд чи щось зміниться.

себе з багном. Ви не полюбите себе, змінившись чи змінивши власне життя. Але ви та ваше життя самі зміняться, якщо полюбите себе.

З ЧОГО ВИ ВЗЯЛИ, ЩО ВЗАГАЛІ ЗДАТНІ СПОДОБАТИСЬ УСІМ?

Це нездорове прагнення, прищеплене багатом у дитинстві, є абсолютно див-

Подобатися всім просто нереально! З таким же успіхом можна поставити собі за мету прожити кілька років без кисню або пішки дійти до Юпітера.

ВАМ НЕ СТАНЕ КРАЩЕ ПРОСТО ТАК

Всі психологічні негаразди, які вас турбують, з'явилися шляхом певного впливу та зусиль інших людей чи ситуацій, а також часу. *Ви не можете просто відмінити погану самооцінку чи депресію, прочитавши статтю, чи пройшовши тест, чи, тим паче, не роблячи нічого. Прийміть цей факт до уваги.* Щоб знову почуватись добре, вам доведеться добряче потрудитись. Навіть найкрутіший та найдорощчий психолог не зробить нічого замість вас. Вам доведеться встати з дивана, як би титанічно складно це не було, й внести в своє життя зміни. Або нічого не зміниться.

ВИ ЗАВЖДИ БУДЕТЕ ОТРИМУВАТИ ТЕ, НА ЩО, НА ВАШУ ДУМКУ, ЗАСЛУГОВУЄТЕ

Так це працює. *Доки ви вірите, що заслуговуєте на приниження чи погану роботу, – вони будуть у вашому житті.* Це не мистицизм, а звичайна логіка. Ви приймаєте рішення щодо свого життя, спираючись на внутрішнє переконання щодо того, чого ви гідні. Доки ваші стандарти низькі – ваше життя ніколи не стане кращим. Вам не вдасться досягти більшого й кращого, поки ви подумки змішуєте

ним. Подобатися всім просто нереально! З таким же успіхом можна поставити собі за мету прожити кілька років без кисню або пішки дійти до Юпітера. Що скажете? Марна трата часу й зусиль, бо ж це нездійсненно або навіть небезпечно? Так ото ж-бо! Подумайте про це ще раз, під новим кутом. Ви втратите роки життя, щоб підпасувати себе під вподобання більшості, але рано чи пізно знайдеться хтось, кому ви все одно не будете цікаві. О так, така людина точно з'явиться. Що на рахунок того, щоб змінити фокус й подумати про те, що ви можете зробити, аби нарешті сподобатися собі?

АБО ВИБЕРІТЬ СЕБЕ, АБО ПРОГРАЙТЕ

Звикли триматися за людей, які не розвиваються та не ростуть, бо колись вам було разом добре? Таке спілкування лише гальмує вас та погіршує ваші шанси на життя мрії. Оточіть себе тими людьми, якими ви захоплюєтесь, а не тими, яких прагнете врятувати чи до яких звикли. *Не очікуйте, що хтось оцінить вашу відданість та винагородить вас.* Менш вдячного рішення годі шукати. Розташуйте себе на першому місці у власних пріоритетах й точно отримаєте бажане.

«Збери душу свою...»

● ЛЮБИСТОК

Оксана РЕШЕТНИК

Збери душу свою дууууже лагідно, Виціловуй, прошу, кожну тріщинку... Вона й так вже достатньо плакала,

Вона й так була вдосталь «грішною»...

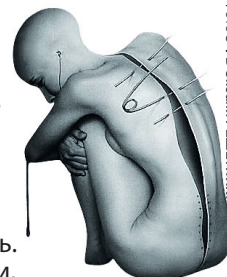
Будь для неї всіма амулетами, Оберегами й замовляннями. Захищай її сонцем, планетами, Всіма силами непідвладними.

На просторах цієї галактики

Все проходить, усе міняється! Часом серце з маленьких клаптиків В межі Всесвіту не вміщається.

Обійми свою душу зболену: Щоби знати, потрібно

Не картай... а подуй на спомини, Бо... ти зможеш з усім цим вдаритись. справитись...

«Щоби знати, потрібно вдаритись».

ФОТО: Ф.Б. ОКСАНИ РЕШЕТНИК

«Тебе у свій заповіт я не вписала...»

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ**
– Можливо, ти все ж передумаєш, Валю? – дивився у саму душу чоловік. – Ну навіщо тобі все це. Давай зараз тут про все забудемо, витremo ноги і викреслимо усе те з пам'яті. Навіщо тобі від них хоч щось? Ми ж усе маємо, усе! А якщо досягнеш свого, хіба піде воно нам на користь?

ФОТО ІЗ САЙТУ UKR.NET

«Валентина стояла, мов водою облита. Навіщо? Навіщо вона все це говорила зараз?»

Анна КОРОЛЬОВА

А Валентина слухала свого Олега і не чула його зовсім. Думками вона була далеко. Слова, що линули крізь роки, ламаючи бар'єри пам'яті, безжально шмагали її, не давали спокою. Тепер вона чує їх інакше, розуміє зовсім не так, як тоді, дитиною.

Валя була у сім'ї найстаршою. Крім Валі, було ще троє менших братів. От що вона може згадати зі свого дитинства? Пелюшки, пляшечки, каші, вічне прання, а ще – страх і вічне відчуття провини.

Її мама в декрет не йшла. Ну а навіщо? У домі ж є Валентина, помічниця маміна.

– Ти старша, ти зобов'язана, – казала мама з металом у голосі. – Ми з татом працюємо, а ти що, байдики битимеш? Не дарма ж хліб у домі наших їси.

Інколи приїздили бабусі, але дівчинці від того було ще гірше. Коли ненька на роботі була, то Валя все робила як уміла, а от коли бабусі у домі – тоді починалось нескінченне повчання і вічне невдоволення нею. Кожен рух малої був під пильним наглядом і контролем. Не пам'ятає вона жодного доброго слова від дорослих на свою адресу.

Коли її однолітки гралась, купались літом у ставку чи катались узимку на льоду або з гірки в яру, Валентина мусила доглядати братів.

Олег ледь до 1.60 доросли, а ті по два метри вимахали. Військові обидва.

Озирається Валентина і розуміє, що прожила справді щасливе життя. І дім у неї свій, і поле має, і справу улюблену. А Олег? То друг, порадник, найперша підтримка і розрада. Олег не просто чоловік, він – увесь її Всесвіт. Тому й дивно Валентині, чому ж зараз він її не підтримує?

...Все почалося місяць тому із дзвінка молодшого брата:

“

Я хотіла тебе повернути, але... твій тато, точніше мій чоловік, відмовив. Та й допомагала ти малих глядіти гарно.

– Валю, мамі геть зле, – проказав він у трубку скоромовкою. – Лікар попросив... сказав, що якщо хочемо попроситись, то треба швидше... Вона не протримається довго.

Летіла тоді, забувши все на світі. Пам'ятає, як молилась і просила у Бога одного – встигнути. Ненька її до 90 дожила при доброму здоров'ї і на своїх ногах. Звикла до кєрівної посади, на якій усе життя пропрацювала, вона й на пенсії командувала, але вже дітьми й онуками. Відколи тата не стало, їздила від одних дітей до інших, роздаючи вказівки та перевіряючи, чи все за її настановами робиться.

А це – занедужала. Якесь така маленька стала і геть прозора на фоні отих подушок і ліжка лікарняного.

– Валю, – поволи сказала їй тоді ненька. – Відкладати далі сенсу немає, тому кажу тут і при всіх, хоча мої діти вже давно все знають. Ти не наша дитина. Колись мені сказали, що я не матиму дітей, і тебе ми з татом узяли із сиротинця. Не знаю чому, але після твоєї появи в домі у нас одразу з'явилися власні дітки.

Я хотіла тебе повернути, але... твій тато, точніше мій чоловік, відмовив. Та й допомагала ти малих глядіти гарно. Ми тобі все, що могли, дали. Виростили, як свою, вивчили, навіть на квартиру додали грошей. Будь вдячна за це. Тебе у свій заповіт я не вписала. Все за-

лишаю своїм дітям.

Валентина стояла, мов водою облита. Навіщо? Навіщо вона все це говорила зараз? У голові була каша із думок, почуттів, образи і сорому. Якось раптом відчула себе у тій кімнаті зайвою. Усі мовчали і дивились на Валентину якось зверхньо. Вони всі знали, вони були готові і не бачили у тому нічого дивного чи неправильного.

Маму в останню путь Валентина все ж провела. Гроші на те всі порівну вклали, хоча

із Валентиною тоді особливо ніхто не говорив. Навіть племінники ніби сторонились. Коли все скінчилось і з'явився горбочок під простеньким дерев'яним хрестом, один із братів сказав Валентині:

– Тебе у заповіті немає. То не наша воля, а маміна. Май совість, Валю. Вони виростили тебе і виховали. Ким би ти була, якби не наші тато і мама? Ми тобі нічого не винні, за-пам'ятай.

І знаєте, Валентина тоді вперше не стрималась. Надто це все було важко і несправедливо. Підняла голову, змахнула сльозу, сказала, що може хоч там і не вписана, але на свою частку претендуватиме. Повідомила, що оце одразу звідси поїде і зробить все, як бути має, а не так, як мама надумала.

І от стоїть Валентина під будівлею суду. Спиная пряма, губи стиснуті в нитку, в очах сльози. Чоловік заспокоює, каже, що їм ні та земля, ні частка від дому не потрібні, адже мають своє все. Але Валентина не збирається відступати.

Можливо, якби мама подала все це інакше, якби брати поставились нормально, вона б і поважала мамину волю. А так?

Змахнувши непрохану сльозу, Валентина поглянула на чоловіка, і ступила крок у бік приміщення суду:

– Ідем? – сказала, і сама не впізнала свого голосу.

ЕФЕКТИВНА РЕКЛАМА
066 824 71 60

Telegram-канал
VOLYN NOVA

Жінка, від якої при народженні відмовилась мама, народила... 22 дитини!

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК**
Понад 800 тижнів свого життя 48-річна Сью Редфорд провела в очікуванні 11 синів і 11 донечок

Василина СМЕТАНА

Перший малюк у найбагатодітнішого британського подружжя Редфордів – син Кріс – з'явився на світ у 1989-му, коли Сью було лише 14, а Ноелю – 18 – і вони ще не були одруженими. За законами Англії та Уельсу інтимні стосунки з дівчиною, що не досягла 16 років, заборонені. Однак є виняток: ув'язнення не буде, якщо секс між неповнолітніми був за згодою.

Офіційно одружились вони лише через чотири роки, коли вже молода мама була вагітною вдруге. До речі, від самих Сью і Ноеля батьки відмовилися одразу після їхнього народження...

Щоправда, Редфорди зізнаються, що не мріяли про настільки багатодітну родину: «Думали зупинитися вже на трьох». І коли на світ з'явився дев'ятий малюк, то батько сімейства навіть наважився на вазектомію – чоловічу стерилізацію шляхом перев'язки сім'явивідних проток. Проте буквально через пів року передумав і зробив зворотну операцію (на відміну від кастрації при стерилізації функція яєчок зберігається). І процес поповнення родини запустився з подвоєною енергією...

Один із синів Сью і Ноеля жартома просив батьків зупинитися. «Мені здається, що у нашому будинку вже не вистачає вільного місця. Вреш-

До свого щастя багатодітні батьки йшли через особисту трагедію: від кожного з них при народженні відмовились рідні тато і мама.

ті-решт зупиніться!» – сказав тоді 13-річний Джош.

Останні пологи у Сью тривали аж 10 годин, а найшвидше з усіх своїх дітей жінка народила доньку Бонні – лише за 12 хвилин. Щоправда, при 17-й вагітності немовля було мертвим...

Багатодітне подружжя проживає на північному заході Англії в місті Моркам (графство Ланкашир) у колишньому будинку для людей похилого віку, який дуже схожий на вікторіанський замок. У помешканні 10 спальень. Тільки на прибирання його йде до трьох годин. І прання у них – по кілька разів на добу.

Редфорди щодня випивають більше десяти літрів молока і з'їдають чотири буханки хліба – це при тому, що вже троє старших дітей живуть окремо.

Їм потрібно 80 йогуртів, три тюбики зубної пасти і 24 рулони туалетного паперу на тиждень. Але вони не скаржаться. Сім'я тримається на плаву завдяки власній пекарні Faraday's, де татові активно допомагають старші діти.

Після 22-ї дитини Сью побіцяла собі, що більше не буде вагітною. Понад 800 тиж-

Сью Редфорд: «Діти – це наша розкіш, якої за гроші не купиш».

«Мені здається, що у нашому будинку вже не вистачає вільного місця. Врешті-решт зупиніться!»

Тут однією мегапіцою не обійтися. І навіть двома...

нів свого життя вона провела в очікуванні дітей.

Зараз пара хоче присвятити час собі та насолодитися сімейним затишком, який їм

вдалося збудувати. Як наголошують британські ЗМІ, Ноелю та Сью вдалося створити дуже міцну сім'ю, в якій усе побудовано на любові та дисципліні.

● АНЕКДОТИ

😊😊😊
Оголошення: «Шукаю жінку, щоб відбирала в мене гроші, влаштовувала істерики і щоб я був у всьому винен. Відгукнись, кохана! Іван».

😊😊😊
Виявляється, якщо жінка

дарує чоловікові парфуми – вона мітить свою територію...

😊😊😊
Якщо сусідка часто заходить до вас по сіль – не виключено, що її цікавить ваш перець...

😊😊😊

– І чому ти з ним розлучилася?

– Та от уяви собі: він більш як два місяці нив про те, що я його не люблю...

– І що?
– Переконав!

😊😊😊

Хороший чоловік – це чоловік, який вчасно потрапив у хороші руки.

😊😊😊
Жінку до істерики може довести будь-яка дрібниця. Чоловіка до істерики може довести лише жінка.

Православна церква і поняття прокляття

Вираження негативних бажань чи намагання завдати шкоди може мати моральні та етичні наслідки, і це впливатиме на власний духовний стан та взаємини з іншими.

● СВАТЕ І ГРІШНЕ

Прокляття – це висловлення негативних слів, намір або акт, які призначені заподіяти шкоду, нещасливі події або біду іншій особі. Це може бути виражено словесно або мати форму магічних чи релігійних обрядів

клинання вважається несумісним із християнським вченням любові та милосердя. Християнські підходи спрямовані на примирення та взаєморозуміння.

У будь-якому випадку важливо враховувати, що вираження негативних бажань чи намагання завдати шкоди може мати моральні та етичні наслідки, і це впливатиме на власний духовний стан та взаємини з іншими.

Чи можна батькам проклинати дітей? Більшість, вірогідно, погодиться, що негативні слова або побажання в родині можуть мати вплив на психологічне та емоційне здоров'я дітей.

Батьки, що висловлюють агресивні слова, прокляття або негативні бажання щодо своїх дітей, можуть вразити їх самооцінку, викликати стрес та впливати на їхні стосунки з оточуючими. Слова матері та батька мають велику силу, особливо для молодших дітей, які дуже чутливі до власного статусу та оцінок від батьків.

Тому Церква вчить благословляти дітей та підтримувати їх, адже слова батьків є дуже важливі перед Богом та людьми. У нашій українській традиції не тільки духовній, але й матеріальній темі благословення виділяється особливе місце, як і темі прокляття. Тому наш народ з давніх-давен думав, що говорити, бо сила слова дуже велика: «Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього. У ньому було життя, і життя було – світло людей» (**Єв. від Ів. 1:1**).

У багатьох культурах та релігійних традиціях існують вірування в те, що негативні слова, прокляття або негативна енергія, висловлювана кимось, може повернутися до того, хто їх висловлює. Це концепція, відома як «зворотний вплив» або «коло карми». Однак важливо зауважити, що це більше питання віровчення та культурного сприйняття, ніж науково доведена реальність.

Ідея «зворотного впливу» заснована на вірі в те, що енергія, яка видається, повертається до свого джерела, створюючи певний круговорот добра або зла. Проте наукової підтримки цієї ідеї не існує, і багато залежить від конкретних віровчень та культурних традицій.

З точки зору психології можна пояснити, що висловлені прокляття можуть впливати на того, кому вони адресовані, через психологічний стрес та відчуття негативного впливу. Однак це не вказує на яку-небудь об'єктивну силу, що повертається до того, хто висловлює прокляття.

Якщо виникає подібна ситуація, бажано спробувати знайти способи мирного вирішення конфлікту, звертаючись до принципів взаєморозуміння та прощення.

У своїх ученнях Православна церква приділяє особливу увагу моральним цінностям і принципам християнської поведінки. Основою віри є любов до Бога та до ближнього. Церква надихає своїх парафіан до взаємопрощення, співчуття та розуміння.

Церква надихає своїх парафіан до взаємопрощення, співчуття та розуміння.

Прокляття не є основною частиною вчень Православної церкви. У випадках конфліктів або суперечок вона сприяє вирішенню таких ситуацій шляхом мирного спілкування, прощення та покаяння. Замість того, щоб накладати прокляття, церковні вчення заохочують віруючих до духовного розвитку і вироблення терпимості до інших.

Існують ситуації, коли прокляття може виникати в контексті осуду гріхів чи неправедності. Проте Церква вчить, що навіть у таких випадках важливо дбати про те, щоб виправдання приходило не через осуд, а через покаяння та зміну духовної позиції. Православна традиція наголошує, що кожна людина має можливість повернутися до

Бога, прощення та благодаті через вибір добра та зміну свого способу життя.

Православна церква ставить акцент на будівництво позитивних взаємин, любові та прощення, а не на проклятті. Основна мета церковних учень – виховання добродетельності та духовної чистоти в серцях людей. Замість того, щоб занурюватися у світ прокляття, церковна традиція вчить шукати способи врегулювання конфліктів та вирішення розбіжностей через доброту, розуміння та взаємопрощення.

У Православній церкві концепція прокляття розглядається в контексті гріха та покаяння. Православне християнство вчить, що гріх є порушенням божественного закону та віддаляє людину від Бога. Покаяння ж є важливим аспектом віри і шляхом до врегулювання взаємин із Богом.

Щодо прокляття важливо розуміти, що в православній традиції Бог – милосердний і прощаючий. Головна мета прокляття не є покарання, але навіть у випадках гріхів та порушень Божого закону важливим є звернення до Бога і покаяння.

Коли людина вчиняє гріх, це впливає на її душевний стан і стосунки з Богом. У таких випадках духовне визнання власної провини і бажання виправити свої помилки стає важливим етапом. Через молитву та покаяння людина може звертатися до Бога, просити про прощення та наполегливо прагнути змінити своє життя.

У цьому контексті прокляття відсутнє, адже сама сутність бо-

жественного прощення та благодаті полягає в тому, щоб допомагати людям виправляти свої гріхи через покаяння та повернення до Бога. Головний акцент робиться на любові, милосерді та сприйнятті Божої благодаті через духовне відновлення.

Тому у випадку із зацитованим листом читача пана Олександра (*на с. 1. – Ред.*) можна порадити цим правоохоронцям зберігати спокій та ввічливість. Замість відповіді на прокляття проклинанням, можна вибрати шлях прощення та розуміння. У таких ситуаціях важливо виявляти терпіння і не приймати особисто негативні висловлювання інших, чого, власне, переконаний, люди, які охороняють наш порядок, і дотримуються.

Ігор Андрус ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК,
настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Св. Ап. Андрія Першозваного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

Прокляття має свої корені в різних культурах та традиціях, і воно може розглядатися як засіб влади, впливу чи помсти. У багатьох випадках вірування в прокляття пов'язані з магією чи надприродними силами.

У Біблії згадки про прокляття часто пов'язані з порушенням заповідей або непокорою перед Богом.

У деяких культурах і віросповіданнях існують поняття проклять або заклинань, у яких люди можуть виражати негативні бажання чи прагнення навести лихо на інших. Проте важливо розуміти, що це питання пов'язане з віровченням, культурою та сприйняттям сил, які перебувають за межами матеріального світу.

У християнстві, наприклад, важливою є доктрина про благословення та прощення, і про-

У свої 86 літ Г'ю Гефнер одружився із дівчиною, молодшою за нього на 60 років

У своєму заповіті Г'ю Гефнер попросив, щоб його поховали біля могили Мерилін Монро, яка прикрасила обкладинку першого номера журналу.

Крістал Харріс, перед тим як стати пані Гефнер, була обличчям Playboy у грудні 2009 року.

● **ЛЮБОВ ЗА ГРОШІ** Нещодавно ця його дружина (офіційно – третя) заявила у своїй книзі спогадів, що вдавала щастя на публіці. Звісно, чого не зробиш за гроші. А в засновника легендарного журналу Playboy («Плейбой») Г'ю Гефнера (1926–2017) їх кури не клювали – статки оцінювали у понад 50 мільйонів доларів

не була закохана в Г'ю Гефнера. Згідно з книгою, білявка прийняла пропозицію, але розірвала заручини всього за п'ять днів до їхнього запланованого на червень 2011 року весілля, щоб повернутися до колишнього.

Утім, цей роман не склався, тож модель вирішила переїхати до особняка Г'ю Гефнера, де увесь час влаштовували гучні вечірки (на них дівчата-моделі часто ходили тільки в чому мати народила – «гуляли по території, як лані чи козулі»). Зі слів Крістал Гефнер, ціна за успіх та славу у випадку з багатьма моделями Playboy – це «спати із 80-річним старим», дотримуватися його жорстких правил і вдавати щастя на пу-

хотів його назвати Stag Party (з англ. – «Вечірка самців», «Парубоча вечірка»), але така назва вже була. Перший випуск Playboy («Для хлопців») був опублікований у грудні 1953-го із зображенням Мерилін Монро на обкладинці і в рубриці

Зі слів Крістал Гефнер, ціна за успіх та славу у випадку з багатьма моделями Playboy – це «спати із 80-річним старим», дотримуватися його жорстких правил і вдавати щастя на публіці.

Лія ЛІС

«ГОВОРІ ТІЛЬКИ ХОРОШЕ: ВИЖИТИ В ПЛЕЙБОУ І ЗНАЙТИ СЕБЕ»

Вдова Г'ю Гефнера, засновника журналу Playboy, Крістал Гефнер уперше розкрила, якими були останні слова її чоловіка незадовго до смерті 27 вересня 2017 року. В ті дні бізнесмен боровся з важкою інфекцією.

Згідно з новою книгою «Говори тільки хороше: вижити в Playboy і знайти себе», медіамагнат намагався переконати обраницю, що зможе побороти цю недугу. Як зазначає New York Post, Крістал написала, що Г'ю Гефнер сказав їй: «Я в порядку», – коли йому вводили антибіотики через крапельницю.

Хоча раніше вважалося, що Г'ю помер у віці 91 року з «природних причин», дружина підприємця розповіла, що в останні дні він боровся з агресивною інфекцією кишкової палички, яка була «дуже стійка до антибіотиків і важко піддавалася лікуванню».

До цього Г'ю Гефнер просив дружину тримати в секреті ба-

Фото із сайту playboy.com.

«91 рік розпусти», – написали ЗМІ після смерті Г'ю Гефнера. А сам він не раз наголошував: «Я давно вирішив, що вік ролі не грає, поки є дівчата».

гато брудних подробиць її життя з ним та розповідала «тільки хороше», що Крістал і робила протягом кількох років. Однак після роботи з психотерапевтом вона вирішила, що час відкрити правду суспільству, як молодій дівчині доводилося жити в токсичному середовищі вечірок Playboy, чому вона вийшла заміж за чоловіка, який був на 60 літ старшим, та що думала у той період свого життя.

Модель зізналася, що ніколи

бліці. Вона також покаялася перед читачами за колишні свої відверті фото.

До речі, Крістал Гефнер недовго горювала, і вже через кілька років її почали помічати в компанії інших чоловіків...

МАМА ВЗЯЛА КРЕДИТ – І ПОЗИЧИЛА ЙОМУ 1000 ДОЛАРІВ

Перший випуск журналу Г'ю Гефнер підготував у 1953-му на власній кухні. Спочатку Гефнер

«Дівчина місяця». Її фотографії, зроблені ще під час фотосесії для календаря на 1949 рік, Гефнер купив за 200 доларів.

Гроші на видання першого числа журналу Гефнеру довелося позичити, у тому числі 1000 доларів у власної матері, яка спеціально взяла кредит. Але журнал став моментально популярним та розійшовся накладом у 50 тисяч примірників. Уже дуже скоро його дітище стало найбільш продаваним чоловічим виданням у світі.

Сам легендарний засновник популярного журналу вважав себе натхненником сексуальної революції 1960–1970-х років. «Я ніколи не вважав Playboy журналом про секс, – говорив Гефнер у 2002-му в інтерв'ю CNN. – Для мене він завжди був журналом про спосіб життя, в якому секс є важливою складовою частиною».

Крім фотографій оголених моделей, у «Плейбой» виходили серйозні інтерв'ю з Фіделем Кастро, Джоном Ленноном, Мартіном Лютером Кінгом, а також публікувалися розповіді письменників, зокрема Володимира Набокова, Курта Воннегута, Яна Флемінга, Станіслава Лема, Сті-

Топ-10 рослин, які можна легко виростити з листка

● КВІТКОВА ПІДКОВА Здобудете гарний досвід і заощадите гроші

Фіалки можна розмножувати живцями практично протягом усього року.

Лія ЛІС

Багато хто хотів би мати вдома більше кімнатних рослин, але у квіткових магазинах ціни на деякі з них кусаються. Однак є спосіб заощадити гроші і водночас примножити свою домашню колекцію, адже чимало квітів можна розмножувати листовим живцем, розповідає floristics.info.

РОСЛИНИ, ЩО УКОРІНЮЮТЬСЯ ЛИСТОВИМИ ЖИВЦЯМИ:

1. Фіалки можна розмножувати практично протягом усього року, але восени та взимку цей процес значно сповільнюється.

2. Шлюмбергера розмножується сегментами стебел, які ми часто називаємо листям.

3. Бегонія, зокрема й тигрова, теж добре укорінюється листовими живцями.

ЩОБ ВАЗОНИ ВЗИМКУ РАДУВАЛИ ЯСКРАВОЮ ЗЕЛЕННЮ

Отримати такий результат зовсім не складно, якщо дотримуватись декількох основних рекомендацій:

- Забезпечте комфортний температурний режим. Виділяють 4 групи кімнатних культур: теплолюбні (орхідея, калатея, ароїдні, кавове дерево); холодолілюбні (герань, цикламен, фуксія, гортензія); ті, що віддають перевагу помірній температурі (шлюмбергера, аспарагус); витривалі (фікус, драцена, плющ, алоказія).

- Не варто ставити вазони поблизу кондиціонерів, телевізорів, комп'ютерів тощо.

- Необхідне додаткове освітлення на 2–3 години у вечірній час. Дуже важливо

5. Заміокулькас теж розмножується листям, проте рости він буде довго.

6. Садові лілії теж можна виростити таким способом.

7. 3 шефлерою може не пощастити: не у всіх укоріненних листків утворюється точка росту. Але спробувати можна.

8. Сансев'єрія розмножується навіть фрагментом листка.

9. Очиток Моргана – красива ампельна рослина, опалі листки якої можна розсипати по поверхні ґрунту в горщику біля якогось великого міра, трохи притиснути до ґрунту – і вони самі укоріняться.

10. Товстянка, або грошове дерево, теж вкорінюється самостійно, достатньо лише покласти листок на ґрунт.

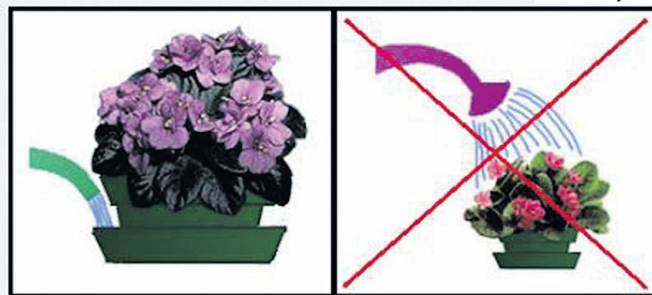
МАЛЕНЬКІ СЕКРЕТИ

Правила підливу і підживлення фіалок

Ідеальним варіантом поливу фіалки буде полив через піддон. Якщо наливати воду прямо в горщик, то потрібно лити її тонкою цівкою, не потрапляти на листя і центр розетки інакше квіти гниють і гинуть. Обприскувати фіалку потрібно обережно, невеликими порціями води і намагаючись не потрапляти на квіти.

Добрива флористи радять використовувати не частіше ніж раз на місяць. Перебір засобів підживлення позначається на листі – воно жовтіє та опадає.

Фото із сайту ukr.net.

Вода не має потрапляти на листя і центр розетки!

очищати листя від пилу, який перешкоджає поглинанню світла.

- Провітрюйте приміщення, але стежте, щоб не було протягів. Навколо квітів має бути досить вільного простору для хорошого повітрообміну.

- Не допускайте надмірного поливу. Якщо верхній шар ґрунту підсихає і починає відходити від стінок ємності – значить, потрібен полив. Кактуси і сукуленти можуть тривалий час обходитися без води.

- Як правило, у зимовий час домашні квіти не потребують підгодівлі. Навпаки, добрива у цей період можуть спалити коріння, адже рослини ослаблені, перебувають у «сонному» стані.

За матеріалами ukr.media.

вена Кінга, Габріеля Гарсія Маркеса, Джека Керуака та інших.

Playboy швидко став знаковим брендом, а логотип у вигляді кролика з метеликом на ший – знаменитим.

На піку популярності журналу, який зробив ставку на публікації оголених моделей, наклад Playboy в 1970-х сягав 7 мільйонів примірників. В останні роки, однак, тиражі журналу не перевищували 800 тисяч.

Велику частку прибутку Playboy отримує від продажу і ліцензування своєї брендової продукції. У 2015-му було оголошено, що Playboy випустимуть без фотографій «ню». Але вже через рік журнал повернувся до колишнього формату.

«Я ПЕРЕСПАВ ІЗ ПОНАД ТИСЯЧЕЮ ЖІНОК»

«Я ніколи не подорослішаю, – говорив на старості літ Г'ю Гефнер в інтерв'ю CNN про своє бурхливе особисте життя. – Мені головне – залишатися молодим. Я давно вирішив, що вік ролі не грає, поки є дівчата».

Він був тричі одруженим і мав 4 дітей від двох перших шлюбів. Втретє пішов до вівтаря у 2012 році із моделлю Крістал Харріс. Хефнеру тоді було 86, його обраніці – 26. Окрім офіційних дружин, він мав сексуальні стосунки з багатьма іншими жінками, більшість із яких працювали на Playboy. Серед його відомих коханок були Барбі Бентон, Бранде Родерік, Холлі Медісон і Кендра Вілкінсон.

Загалом, за словами самого Г'ю Гефнера, він зотягнув у ліжку понад 1000 жінок. Більшість із них – це моделі Playboy. Він не раз зізнавався, що регулярно приймав віагру для потенції. У нього також були інтимні стосунки з чоловіками.

«Справжні непристойності не мають відношення до сексу. Справжні непристойності – це війна, нетерпимість і вбивство один одного», – казав Г'ю Гефнер, наголошуючи: «Життя занадто коротке, щоб жити чужою мрією».

Фото із сайту theinger.com.

У своїй книзі Крістал Гефнер зізналася, що ніколи не була закохана в свого знаменитого чоловіка.

Жінки Клода Моне – його законна дружина і дружина... його сусіда

● **ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ**
Про життя відомих людей, зокрема художників, написано багато, а ось про їхніх супутниць – обмаль. Тим часом саме вони відігравали чи не найважливішу роль як у їхньому успіху, так і в занепаді

Марина ЛУГОВА

НАТУРНИЦЯ «ДАМИ В ЗЕЛЕНОМУ» СТАЛА ЙОГО ДРУЖИНОЮ

Цікаве авторське дослідження провела бізнес-тренерка, фахівчиня з бізнес-комунікацій, художниця, чиї картини зберігаються в приватних колекціях України, Європи, США, організаторка виставок, лекцій Оксана Тодорова. В книзі «Муза, менеджер чи тиран?» вона вивчає роль дружин, коханих і коханок у житті відомих митців. А журнал «Українки» підтримував це дослідження і як медіапартнер книжкової новинки започаткував цикл публікацій про жінок великих художників. А розпочав із французького майстра пензля, одного із засновників імпресіонізму Оскара Клода Моне. У Моне впродовж усього його творчого шляху було дві жінки. Спершу – законна дружина, потім – дружина... сусіда.

Узимку 1866 року, коли до чергового паризького Салону залишалося декілька тижнів, Клод Моне, якого підганяв його друг Гюстав Курбе, розмірковував, що б то йому представити на виставку. Нових робіт не було, й він вирішує у стислі строки написати велике полотно – жіночу фігуру в натуральну величину. Для цієї картини, яка одержить назву «Дама в зеленому», йому позувала молода натурниця Камілла Донс – жагуча брюнетка із чорними очима і молочнобілою шкірою. На величезне полотно, розміром 2,3

на 1,5 метра, Моне знадобилося всього чотири дні. Художник дуже втомився, натурниця виснажилася, але всі зусилля були немарними: «Дама в зеленому» принесла Моне величезний успіх. Через чотири роки Камілла стала першою дружиною Клода Моне.

Камілла Донс народила художнику двох синів, яким батьки дали імена Мішель і Жан. Упродовж 15 літ щасливого шлюбу вона залишалася його улюбленою моделлю. Для знаменитої картини «Сніданок на траві» Камілла була моделлю всіх жіночих персонажів. Коли художнику виповнилося 39 років, він із Каміллою й двома дітьми винайняв будинок і доля звела їхню сім'ю із сімейством Ошеде. Вони жили під одним дахом – восьмеро дітей на дві сім'ї, четверо дорослих і прислуга. Потім Ернест Ошеде збанкрутів і переїхав до Парижа, де намагався заробляти на життя нотатками про мистецтво, які у нього купували невеликі газети.

У той самий час Камілла Моне захворіла на рак. Доглядати за хворою дружиною Клоду допомагала Аліса Ошеде. Дружина сусіда, вона протистояла всім негараздам, як скеля: дитячі й дорослі хвороби, смуток, безгрошів'я і врешті смерть 32-річної Камілли.

Звісно, втрата дружини вразила Моне. І все ж його невгамовна творча натура не змогла встояти перед спокусою зобразити смерть. Кілька годин поспіль він писав портрет померлої дружини. Роки по тому художник зізнавався своєму другові: «...Усе це відбувалося повз мене, автоматично. Спочатку шок і тремтіння від споглядання цього кольору, а потім чистий рефлекс, несвідоме прагнення робити те, що я звик робити все своє життя...»

Аліса продовжувала твердою і владною рукою

керувати господарством і численним сімейством. Усі спроби Ернеста повернути собі сім'ю і дітей вона відкидала. Позаду залишилася важка морозна зима, численні дитячі ангіни, відмови в кредиті у бакалійника і прачки... У будинку не було їжі, проте каміни випромінювали тепло – Аліса навіть самотужки рубала дрова.

АЛІСА ЗАМІНИЛА МАТІР ЙОГО ДІТЯМ, АЛЕ І ВИГНАЛА З ДОМУ ПРИВИД КАМІЛЛИ

Доля нагородила художника за наполегливість і завзятість. Французький колекціонер і галерист Дюран Рюель запропонував Моне постійно купувати і продавати його твори. Справи художника стрімко пішли вгору. А коли помер чоловік Аліси і закінчився термін жалоби, Клод Моне й Аліса Ошеде поєдналися законним шлюбом. Звичайно ж, спочатку була церемонія вінчання (на цьому наполягла Аліса), а кілька днів потому пара розписалася в мерії. Відтепер жінка могла не боятися чуток і пліток. Їй виповнилося 48, до того ж у неї на руках залишилося шестеро власних дітей і двоє дітей Клода, до яких вона ставилася як до своїх.

Поступово жінка вигнала з дому привид Камілли: позбулася її листів, фотографій і суконь. Але сама на картинах чоловіка так і не з'явилася.

За роки, проведені під одним дахом, Аліса встигла пристосуватися до запального характеру Моне. Вміла промовчати, коли він сипав іскрами невдоволення. На людях вони завжди дотримувалися пристойності і зверталися одне до одного на «ви». Майже всі діти Ошеде називали Клода «тата Моне», крім найстаршої доньки, Марти, яка так і не змогла прийняти розрив між рідними батьками.

Інша донька Аліси Бланш

Ошеде в 11 років почала проявляти інтерес до малювання і незабаром стала вірним другом і супутником «тата Моне» в його вилазках на природу. З роками її стиль настільки наблизився до стилю вітчима, що їхні роботи було складно відрізнити.

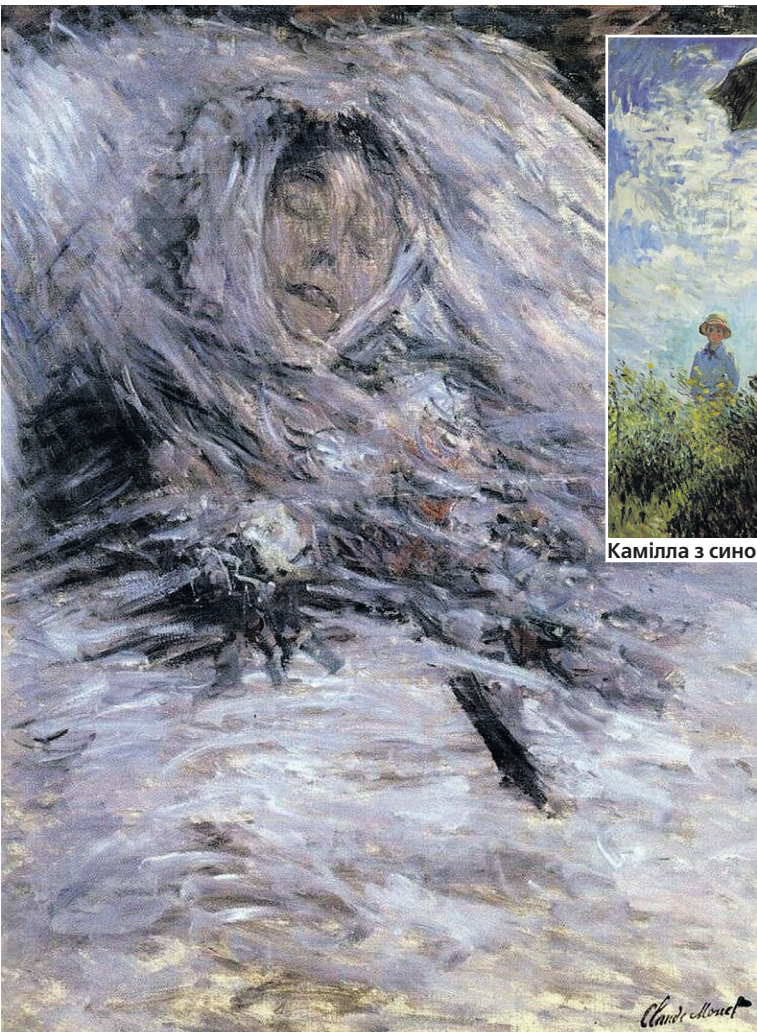
Разом із дружиною Клод Моне облаштував ставок із водяними лілеями, місток і сад у японському стилі. Протягом сорока трьох років він писав водяні квіти у ставку, і цей період можна назвати найбільш гармонійним та щасливим у житті художника. Він подарував світу понад 70 полотен латаття, а точніше – розмаїття розлитого світла, різних сезонів і настроїв. У цьому рукотворному саду Моне провів другу половину свого життя і знайшов справжнє щастя.

Хоча безхмарним життєвий шлях Клода Моне назвати складно. Лікарі поставили йому діагноз «подвійна катаракта», через що художнику довелося перенести дві операції. Але він не полишив живопис. Моне втратив кришталик на лівому оці. Згодом зір частково відновився: художник бачив ультрафіолет як блакитний або фіалковий колір, що дало його картинах нового колориту.

Митець пережив другу дружину і старшого сина. Неймовірна працьовитість художника і відданість його коханих жінок дали йому можливість прожити довге й насичене життя – майже 86 років.

Клод Моне посідає третє місце у списку найдорожчих художників. Його картину «Ставок з лататтям» у 2008 році продали на аукціоні за 80 мільйонів доларів. А на аукціоні імпресіонізму і модернізму Sotheby's в Нью-Йорку картину «Копиці» – взагалі за рекордну суму. За неї розгорнулася небаяка боротьба: протягом восьми хвилин шість претендентів планомірно підвищували ставки, аж поки остаточна ціна з урахуванням комісії аукціонного дому сягнула 110,7 мільйона доларів. Придбала картину дама в дальньому кінці залу, яка побажала залишитися невідомою.

Джерело: ukrainky.com.ua

Камілла з сином Жаном.

«Дама в зеленому»: Моне позувала молода натурниця Камілла Донс, яка стала його дружиною.

Фотостатус сайту uk.wikirefedit.org

Ставок з латаття очима знаменитого майстра.

Художник Клод Моне.

Він подарував світу понад 70 полотен латаття, а точніше – розмаїття розлитого світла, різних сезонів і настроїв.

Незнайомка

Фото із сайту forkids.org.ua.

«Смілива, любя дівчинко, ці гарячі кулі впали тобі до ніг, вітаючи з одужанням».

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Нарешті я знову побачив цю жінку, на зустріч із якою очікував щодня протягом кількох місяців. Вона повільно йшла вулицею, гордо несучи високо підняту голову

Олександра ГАНДЗЮК

Я шукав слова, з якими зараз звернуся до незнайомки. Заглиблений у роздуми не помітив, що та прискорила крок і вже була на протилежному боці вулиці, а багатолюдний натовп (центр же!) майже проковтнув її своєю пащею.

Я рвонув за жінкою, не вгледівши, як з-за рогу будинку назустріч мені вийшла, точніше, вишкандибала, дівчина на милицях, і з розгону налетів на неї. Збив з ніг. За інерцією ступив кілька кроків у напрямку знову втраченої незнайомки, і тут же, лаючи себе за безголов'я вголос, а дівчину на милицях подумки, повернувся до збитої. Вона лежала на асфальті живим безпомічним згортком і плакала, не реагуючи на бажання перехожих допомогти їй підвестися.

Я присів поруч і попросив вибачення. І тут вона зайшлася ще більше. Довідався, що дівчина тільки-но після важкої операції, а тепер – це падіння, тож невідомо, як складеться, чи зможе ходити. Почувався злочинцем і відповідальним за її долю.

Приїхала швидка. Я допоміг внести дівчину до машини і поїхав з нею в лікарню, сказавши лікареві, що є братом потерпілої. Мусив же дізнатися, в якій палаті лежатиме. Став щодня відвідувати хвору.

Її звали Орися. Від неї я дізнався, що було причиною переломів її ніг. Виявилось, що взимку вранці, коли батьки пішли на роботу, вона, студентка, залишилася вдома, бо ще напередодні ввечері почувалася погано, тож мати сказала бути в хаті, бо надворі ще й дуже морозно.

Орися дрімала, коли у шпиринці вхідних дверей почулося шарудіння. Ні мати, ні батько не відчиняли двері так крадучись, але спочатку дівчина вирішила, що це повернувся хтось із них і скрадається тихенько, щоб не розбудити її, хвору. Вона тепло усміхнулася, подумки дякуючи за увагу, але тут же кинулася з ліжка пораненим звіром: у коридорі почулися приглушені

чужі чоловічі голоси:

– Бачиш, казав же, що в цю пору їх ніколи нема вдома.

У квартирі було дуже жарко. Тому балконні двері восени і взимку не зачинялися наглухо, просто торкалися рами. Орися вирішила прорватися через рятівний балконний отвір – кинути-ся в замет. Це подарувало їй життя, взявши на заміну силу молодих гарних ніг, які довелося лікувати пів року.

Під час розповіді тіло дівчини тремтіло так, неначе все відбувається з нею знову. І від цього в моїх очах вона ставала маленькою героїнею: нема страху – нема подвигу, безстрашний той, хто поборов страх. Яюсь Орися поцікавилася, куди ж я так тоді поспішав, мов оглушений, що не бачив нічого навколо себе. Почав розповідати їй про незнайомку і з подивом відчув, що в моєму голосі нема того ентузіазму, з яким говорив про неї друзям.

Але одного разу, коли я вийшов з машини, вже звично прямуючи до лікарні, незнайомка ще раз потривожила мою душу. Вона з'явилася переді мною у блискучому золотому платті. Я махнув пакетом. Той тріснув, і до ніг жінки поцілунками покотилися апельсини, які ніс Ориси. «Золоті плоди золотій жінці?» – незнайомка запитально глянула на мене. «Так», – підтвердив я, бо побачив, як до мене повільно, але без милиць(!) наближається Орися.

– Дівчинко, – звернувся я до неї, зворушений, уже не реагуючи на жінку, – смілива, любя дівчинко, ці гарячі кулі впали тобі до ніг, вітаючи з одужанням.

– Це була твоя незнайомка? – трохи ревниво, узявши мене, як шкідливе кошеня, за вухо, – запитала Орися, коли жінка, гордо несучи свою величну голову, відійшла від огорожі. – Чому ж ти не познайомився?

– Бо на те вона й незнайомка, щоб з нею не знайомитися, – відповів я, ніжно цілуючи дівчину. Але я дуже радий, що познайомився з Орисею «завдяки» їй. І головне – більше розлучатися не треба!

На світліні визирала з-за стовбура дерева – йому цей символізм сподобався, бо вона наче не повністю відкривала перед ним себе.

«Смайлик» від Музи

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

– Привіт, а чому Серж, а не Антуан?
– Тому що я – Сергій. Привіт. Їй хотілося якось незвично почати віртуальне спілкування. Ну хоча б зі знання імен французьких чоловіків

Світлана ЗОЗУЛЯ

У вирі мобільно-цифрової сучасності надзвичайно бракує взаєморозуміння. Особливо між «інь» та «янь». І тільки закостенілий скептик скаже: «Усе це – маячня. Між ними можливий секс і тільки секс!». Але ж на те й древні назвали homo «сапієном», щоб відкинути трохи далі примітивні потреби. Якщо людина не може тобі нічого повідати, крім подоробки своєї позавчорашньої питянки та її «латвійських» наслідків, то про інтим навіть думка мовчить.

– Щось дивне відбувається. Можливо, це і збіг, але у мене нарджується музика.

– То ти – музикант?
– Граю на гітарі.
– Ніколи ще не була музою. Принаймні, не знала про це...
«Смайлик» сором'язливості.

– Живу так, що не залишаю часу для особистого життя. Після роботи йду до клієнтів – комп'ютерів зараз немало купують і ламають. Потім репетиції, репетиції, – розповіді, точніше друковані фрази про постійну зайнятість трішки нагадували «відмазку».

– У мене часу вільного вистачає, а особистого життя немає. Іноді здається, що так буде завжди.
– Обов'язково дочекайся! Не можна, щоб це був перший-ліпший!
– Щось не вірю вже, що це колись станеться.
– Звідки у тебе вже стільки песимізму?! Ти ж молода і маєш радіти життю, – вмів підбадьорити.

Біля монітора за десятки кілометрів від неї.

«Смайлик» суму.

– Щось трапилося? Хтось тебе образив?

– Ти мене ображаєш, бо ніяк не знайдеш часу зі мною зустрітися, – нарешті набралася смливості.

– Чи вільна у середу ввечері? – не забарився із запитанням-пропозицією.

– Начебто нічого не планую...

– Тоді о 19.00 біля ЦУМу. Думаю, впізнаємо одне одного.

Своїми фотографіями вони обмінялися ще раніше. Вона відіслала у його «мильну» скриньку світлину, на якій її обличчя лише наполовину. І саме ця частина визирала з-за стовбура дерева. Йому цей символізм сподобався, бо вона наче не повністю відкривала перед ним себе.

“

– У мене часу вільного вистачає, а особистого життя немає.

Іноді здається, що так буде завжди.

– То нічого, що на фото я не сам, а з дівчиною? – проанонсував.

– Думаю, що не сплутаю, хто з них ти.

Жартівливий «смайлик».

Серед багатьох юнаків, які сьогодні чекали – не дочекалися, її зацікавила висока постать – він давно писав про «метр дев'яносто». Гітара у футлярі за плечима...

Пішла у розвідку боєм.

«Гітароносець» розмовляв про щось із іншим хлопцем. Коли підійшла збоку і впритул, то впізнала зображення «недівчини».

– Привіт! – перервала діалог.

– Це ти?

– Так, це я. А що, вас двоє? – невимушений гумор при легкому хвилюванні.

– Ні, то я випадково знайомого зустрів. Взагалі-то, нікого ще так довго не чекав.

– Стояла тут кілька хвилин, шукаючи очима когось, хто виявився б тобою.

– Давай відсвяткуємо нашу довгоочікувану зустріч. Сподіваюсь, ти не маєш нічого проти пива?

– Ні.

– А проти піци?

– Тим паче.

Ця зустріч була першою. Із двох...

P.S. Вчора, через багато літ після цих подій, вони випадково зустрілися в центрі як старі-добрі знайомі. Хоч і не збагнули колись, що **більше розлучатися не треба...**

фото із сайту ukr.net.

«Сльози. Побаження берегти себе і повернутися живим та здоровим...».

Колишня свекруха мало не за волосся волокна її на аборт...

• НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Закінчення.

Початок на с.16

Ольга ЧОРНА

...Дарина розраховувалася з лікарні й поїхала за кордон заробляти «решту» на житло. Заробила. Купила помешкання. Але вирішила затриматися на заробітках ще деякий час.

Віра раділа за племінницю, що та давала собі раду. І сумувала, коли Дарина після відпустки знову збиралася на чужину.

– Я недавно однокласника твого зустріла, Максима, – завела розмову тітка під час Дарининою відпустки. – Дружина його померла. Двоє дітей на руках. Шкода чоловіка.

– Колись він мене на побачення запрошував, а я відмовлялась. Матері його боялась. Вона у нас математику викладала. Вимогливою була.

...Війна застала Дарину за кордоном. Було тривожно за тітку, за Славка, її сина, якого мобілізували на фронт. Підтримувала рідних матеріально. І шалено хотіла додому.

Навесні приїхала до рідного міста. Йшов другий рік війни.

– Привіт, Дарино, – поруч із нею зупинився на вулиці військовий.

– Максим?!

– Відпустили трошки додому.

– Але ж ти міг не йти на війну. У тебе діти.

– Заради них воюю. Добровольцем пішов. Я не уявляю, що їх... що вони... Діти з

“

Колись він мене на побачення запрошував, а я відмовлялась. Матері його боялась. Вона у нас математику викладала. Вимогливою була.

батьками. А ти як, Дарино?

– Я також у відпустці.

– Тітка казала, що ти за кордоном. Маєш хвилику часу? Можемо випити кави.

Вони згадували школу, однокласників. Тему війни Максим оминав. Дарина зізналася, чому колись ігнорувала його запрошення на побачення.

– А я думав, що не подобаюсь тобі. Навіть не здогадувався, що матері моєї боялась.

– Надії Петрівни, Максиме, суворой вчительки математики.

– А тепер я військовий і самотній батько з двома дітьми. Про побачення годі думати, – сумно пожартував.

– А ти спробуй. Запроси.

Якось у магазині побачила Максима з дітьми. Хлопчик і дівчинка. Ігорчик і Наталочка. Старший братик і молодша сестричка. Вони обожнюють свого тата. І з цікавістю дивляться на незнайомку.

Максим розповів їм про тьотю Дарину, в яку колись був закоханий. Наталочка сором'язливо опустила очі. А Ігор по-дорослому запитав:

– Але ж ти любиш маму?

...Час минув швидко.

– Треба повертатися, – мовив Максим.

– Можна провести тебе?

– Так, Дарино. Дякую.

...Його проводили діти і Надія Петрівна з чоловіком. Дарина підійшла трішки пізніше.

Пора... Теплі слова перед дорогою. Сльози. Побаження берегти себе і повернутися живим та здоровим.

– Я кохаю тебе, – прошепотів, обійнявши Дарину, Максим.

...Невдовзі й Дарина повернулася за кордон на роботу.

Вона часто згадувала Максимові слова. Може, сказав їх під впливом емоцій? Максим їй подобався. Але про стосунки не думала. У нього діти, які досі пам'ятають та люблять маму. І, зрештою, він на війні.

...Дарині зателефонувала тітка. Сказала, що у неї все гаразд. Славко також живий-здоровий. І, витримавши паузу, мовила:

– Я Максима бачила. Поранений був. Зараз на реабілітації. Видужає і повернеться на фронт.

– Довго ще буде на реабілітації?

– Не знаю. Не казав. І... він запитував про тебе...

Дарина хотіла побачити Максима. Підтримати. Випросила на роботі декілька днів, аби поїхати в Україну, все пояснила. Її зрозуміли.

Квиток додому... Довгі кілометри дороги. В автобусі багато людей, але всі мовчазні. Кожен думає про своє...

З кордону зателефонувала Максимові. Сказала, що скоро буде вдома.

– Тебе зустріти?

– Ні, я сама... Дякую.

Не знала, їде назустріч своїй долі чи...

9 лютого – свято на честь страви, яку люблять у всьому світі

Фото із сайту bodo.ua.

Приготування піци – простір для творчості і польоту фантазії, адже заготовку можна наповнити саме тими інгредієнтами, які вам до смаку.

● СМАЧНОГО!

Щороку на цю дату припадає Міжнародний день піци. Це традиційний італійський національний наїдок, та він давно здолав усі кордони, і, напевно, нині нема на планеті такої країни, де б не захоплювалися, не любили поласувати піцою – мільйони людей у всьому світі обожають її ніжне тонке тісто, запечені краї, пряний сир, неповторну начинку. А в День піци її готують особливо багато. Якщо й вам смакує ця страва – приєднуйтеся до святкування: готуйте, ласуйте, пригощайте рідних і друзів. Не сумнівайтесь: піца, дбайливо приготована власноруч, вийде не гіршою, ніж у піцерії

«МАРГАРИТА»

Подякують, 1889 року кухар Рафаель Еспозіто приготував цю піцу для Маргарити Савойської, дружини короля Італії Умберто I. Нині ж 40% італійців вважають цю страву символом своєї країни, інгредієнти якої повторюють кольори італійського прапора: червоні помідори, біла моцарела та зелений базилік.

Це найпростіший варіант традиційної піци і на 100% вегетаріанська страва

Інгредієнти: 4–5 помідорів, 3 ст. л. олії, 150–200 г моцарели, свіжий базилік.

Приготування. Змащуємо основу олією. Подрібнюємо ножом або блендером помідори до стану кашки (альтернативний варіант – нарізати тонкими пластинами) і викладаємо на паляничку.

Моцарелу також подрібнюємо на тертці або розламуємо руками й рівномірно розподіляємо по поверхні. Додаємо частину листя базилика і збризкуємо оливковою олією. Нагріваємо духовку до 180–200 градусів, тим часом наша «заготовка» встигне просочитися. Випікаємо 15–20 хвилин, подаємо гарячою, прикрасивши листочками базилику.

«МАРИНАРА»

Професійні піцайоли вважають цю смакоту одним із унікальних кулінарних шедеврів завдяки поєднанню ніжнього тіста, ароматної оливкової олії, освіжаючих томатів, пікантного часнику, а також запашних трав і прянощів

Інгредієнти: 250 г помідорів, 0,5 ч. л. сушеного базиліку, 3 ст. л. оливкової олії, 3 зубчики часнику, сіль, орегано, чебрець та цукор – за смаком.

Приготування. Помідори миємо, робимо на кожному хрестоподібний надріз, у глибокій мисці заливаємо окропом і витримуємо 1–2 хвилини. Потім шумівкою перекладаємо помідори в посудину з крижаною водою, охолоджуємо, знімаємо з них шкірку, ріжемо дрібними кубиками. Тушкуємо з 1 ст. л. оливкової олії, помішуючи, до випаровування вологи. Далі протираємо через сито, до пюре додаємо столову ложку оливкової олії, за смаком – сіль, цукор, чебрець. Зубчики часнику нарізаємо тонкими пластинками. Розігріваємо духовку до 220 градусів. Тісто викладаємо на стільничку, посипану борошном, і розкачуємо до потрібного діаметру. Форму змащуємо олією, акуратно переносимо на неї основу для піци й розрівнюємо по всій площині, роблячи бортики по краю. Далі викладаємо томатне пюре, подрібнений часник, посипаємо сушеним орегано та базиліком і випікаємо 20 хвилин. Даємо страві злегка охолонути, розрізаємо на порції. Піца «Маринара» подається теплою, можна доповнити її салатом зі свіжих овочів або смаженою яловичиною.

«КАПРІЧОЗА»

Її назва передає «примхливість» у поєднанні компонентів. Як це нерідко буває з багатьма стравами, її склад пристосовували до особливостей регіону. Наприклад, у Сицилії готують «Капрічозу» з вареним яйцем та мідіями, чорні маслини замінюють зеленими оливками, на півночі Італії – з додаванням ковбаси

Інгредієнти: 250 г томатного соусу, 8–10 маслин без кісточок, артишоки, 100 г шинки, 80 г моцарели, мариновані гриби.

Приготування. Розкачуємо тісто дуже тонко, змащуємо томатним соусом (небагато, щоб інгредієнти не «плавали» на основі). Викладаємо нарізані тонкими скибочками помідори, шинку, дрібно покрані гриби, шматочки артишоків і маслин. Зверху – моцарелу, порізану кубиками. Розігріваємо духовку до температури 200 градусів і випікаємо піцу 20 хвилин.

«КАЛЬЦОНЕ»

Її недаремно називають «італійським піржіжком». На відміну від традиційної піци ця має закриту форму, тож зберігає всю соковитість начинки. А ще її можна взяти із собою на пікнік або замість бутерброда на роботу

Інгредієнти: для тіста – 10 г дріжджів, 1 скл. теплої води, 1 ст. л. цукру, 2 ст. л. олії, 1 ч. л. солі, 450 г борошна; для начинки – 1 куряче філе, 100 г копченої ковбаси, 100 г твердого сиру, 1 цибулина, 2 помідори.

Приготування. Дріжджі і цукор залити теплою водою, почекати, поки на поверхні з'явиться «шапочка». Додати в дріжджову суміш олію, сіль і борошно. Замісити м'яке тісто. Покласти в миску, накрити серветкою і залишити в теплому місці на 30–40 хвилин. Тим часом сир порізати скибочками, ковбасу й помідори – кружальцями, цибулю – півкільцями, курятину – довільними шматочками.

Тісто розділити на чотири частини, якомога тонше розкачати кожну з них, на одну половину круга викласти начинку, закрити її другою половиною, як вареник, защипнути краї, проткнути зверху кілька дірочок, покласти на деко і залишити в теплому місці хвилин на 20. Коли підрухається, поставити в розігріту духовку і запекти до рум'яної скоринки. Готову піцу накрити рушником, дати постояти хвилин 5–10 і подавати на стіл.

«ЧОТИРИ СИРИ»

Цей різновид піци – один із найпопулярніших. Назва говорить сама за себе – тут справді поєднується чотири види сирів: дор-блю, що надає особливої пікантності страві, фонтина, відомий своїм ароматом, моцарела з неймовірним вершковим смаком і класичний пармезан

фото із сайту shuba.life

Хто сказав, що піца неодмінно має бути круглою? Страва у вигляді сердечка буде доречною, наприклад, у День закоханих.

Інгредієнти: по 200 г різних сирів, 4 ст. л. оливкової олії, 3 помідори, 1 ч. л. базиліку, 1 ч. л. орегано.

Приготування. Поки тісто піднімається, готуємо соус. 2 помідори обдайте окропом, очистіть від шкірки, наріжте дрібними кубиками, обсмажте на сковороді з оливковою олією, додавши орегано та сіль за смаком. Свіжий помідор поріжте тонкими кружальцями. Моцарелу, фонтину і дор-блю наріжте на маленькі кубики, а парме-

зан натріть на дрібну тертку. Змастіть тісто заздалегідь приготованим соусом із м'якоті помідора і викладіть сир, нарізаний кубиками. Посипте все спеціями і розкладіть кружальця помідора. В розігріту до 200 градусів духовку поставте деко з піцою на 15 хвилин, потім посипте дрібно натертим пармезаном і запікайте ще 5 хвилин. Сир при бажанні можна замінити на будь-який інший, схожий за смаком, найголовніше – щоб був присутній сир із пліснявою.

«ПЕПЕРОНІ»

Ця піца дуже популярна і в Європі, і в Америці. Вона отримала свою назву від основного інгредієнта – салами пепероні, що має гострий смак, а при запіканні вкривається хрусткою жирною скоринкою і надає страві чудового аромату

Інгредієнти: 150 г пепероні, 150 г моцарели, 1 ст. л. оливкової олії, 3 ст. л. томатного соусу.

Приготування. Пепероні нарізаємо тонкими кружальцями, моцарелу – шматочками довільної товщини. Тісто і качалку посипаємо борошном і розкачуємо палянички завтовшки 5–7 міліметрів. Деко змащуємо олією й акуратно переносимо на нього основу піци, на яку кладемо шар соусу, шматочки сиру, а зверху – кружальця пепероні. У розігрітій до 200–220 градусів духовці випікаємо 20 хвилин. Перед подачею дайте піці кілька хвилин охолонути за кімнатної температури.

● АНЕКДОТИ ДО ТЕМИ

– Я вчора несподівано спалила 800 кілокалорій.

– Так-так, з цього моменту більш детально, будь ласка. Я й собі запишу.

– Просто забула піцу в духовці.

:)) :)) :))

Піцу зазвичай роблять із того, що знайдеться в холодильнику. Заглянув у свій

– пляшка коньяку і лимон. Щось насторожує мене ця піца...

:)) :)) :))

– Ти що, ти зжер всю піцу? Мені не залишив ані шматочка?!

– Ти нічого не розумієш! Це я боровся з голодом у всьому світі. Одним голодом мені поменшало!

А ВИ ЗНАЛИ, ЩО...

• Найстарішій піцерії, що розташована в Неаполі, – 275 літ, проте вона досі працює і радує відвідувачів класичним наїдком. Загалом в Італії налічується понад 40 тисяч піцерій, близько 800 із них – у Неаполі, адже саме це місто вважають батьківщиною цієї страви.

• В Італії рецепт приготування «правильної» піци захищений законом про автентичні продукти. Готують її обов'язково у дров'яній печі за температури 450 градусів. Діаметр улюбленої страви жи-

телів Апеннінського півострова не повинен перевищувати 35 см, а товщина разом із начинкою – 2 см.

• Італійські вчені виявили, що любителі піци хворіють на рак стравоходу і шлунка значно рідше, ніж середньостатистичні люди. Вважається, що це результат дії лікопіну – сильного антиоксиданту, який у великій кількості міститься в поматах.

• На Апеннінах навіть можна купити парфуми та косметичні засоби із запахом піци. В їхній основі – натуральні інгредієнти: олії орегано і бази-

ліку, а також томатний екстракт.

• У світі щодня продається близько 500 мільйонів піц. Тільки бразильці за добу з'їдають їх понад мільйон штук. В Італії виробляється 2,5 млрд піц на рік.

• Найдовша відстань, на яку була доставлена піца, – більше 11 тисяч км, із Кейптауна в Сідней.

• Найшвидший піцайоло може зробити 14 піц за 2 хвилини 35 секунд. З'їдається піца трохи повільніше: рекордсмен у цьому «виді спорту» подужав 45 шматків за 10 хвилин.

Дарина пішла б від чоловіка, але куди?

Колишня свекруха мало не за волосся волокла її на аборт...

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Така була воля цієї владної жінки. Не любила пихата Мар'яна Владиславівна невістку. Бо Дарина – «якась там» медсестра. Ще й сирота. Тітка виховала. Мирослав, чоловік, Дарину кохав. А от захистити від матері не міг

Ольга ЧОРНА

Коли Дарина завагітніла вдруге, просила чоловіка нічого не казати свекрусі. Але він проговорився. Мар'яна Владиславівна щодня пиляла невістку. Да-

рина маля не виносила.

– Мама не винна, просто характер у неї складний, – казав чоловік.

Переконував: діти у них ще будуть. Та Дарина знала: більше завагітніти не зможе.

Мирославу набридли вічні сварки вдома. Допізна затримувався в офісі. Був без настрою.

Свекруха мало не щодня штрикала Дарину, що син має престижну роботу, гарну платню.

«А твоїх копійок навіть на гарну косметику не вистачає. Хоча ти й толком користуватися нею не вмієш», – знущально насміхалася свекруха.

– А твоїх копійок навіть на гарну косметику не вистачає. Хоча ти й толком користуватися нею не вмієш, – знущально насміхалася.

Дарина пішла б від чоловіка, але куди? У тітки сім'я. Мама не зізналася від кого дитину народила, тому про батька жодних відомостей. Материні батьки внучки не сприйняли і не прийняли. Молода жінка жила з малям у двоюрідної сестри Віри. А потім занедужала. Не врятували.

Віра оформила над маленькою опіку. Виростила. Вивчила.

Дарина могла би повернутися до тітки. Але й так була вдячна Вірі, що завдяки їй не потрапила до дитбудинку. Тож не хотіла турбувати.

...Мирослав зробив Дарині «подарунок» на день народження. Поклав перед нею конверта з грошима й мовив:

– Я втомився. Ми живемо, наче чужі. І ті вічні скандали...

– У тебе є інша?

– Це тут ні до чого. Кажу тобі – втомився. Ми розлучимось. А ось частина грошей на квартиру. Решту або заробиш, або можеш узяти позику. І ще. Мама про ці гроші нічого не знає. Я їх заробив. Не відмовляйся. Я тобі не ворог. Просто життя у нас не складалося...

Закінчення на с. 13

● КОНКУРС РОМАНТИЧНИХ ІСТОРІЙ

Кохання може все!

Друзі! Розкажіть свою романтичну історію, яка змусить чиєсь серце стукати по-особливому. Переконані, ви це зможете

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: «Не цілуй, не цілуй, не цілуй, коли не любиш...»

Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймаються до 22 лютого 2024 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримають від редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і велично кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

